

Michal Říha: Kdo v evropském právu něco znamená, byl tady

15.10.2025 - Markéta Černá | Právnická fakulta UK

Na konci září se na naši fakultu sjelo na osm stovek návštěvníků a přednášejících na vůbec první ročník mezinárodní konference ELU-S - European Law Unbound: What Kind of Europe Can We Reach For? „S trochou nadsázky by se dalo říct, že kdo v Evropě v oblasti práva něco znamená, přijel do Prahy,“ říká o akci vedoucí místního organizačního výboru ELU-S Michal Říha. Koho napadlo to celé uspořádat, jak na to reagovalo vedení a co se bude dít dál?

Jaké jsou vaše dojmy po skončení konference?

Určitě mě překvapilo, že to byl obrovský úspěch. Jak ze strany organizace, tak ze strany účastníků. Máme jenom naprosto nadšené zpětné vazby. Samozřejmě ta pochybovačná česká část ve mně trošku přemýšlí, jak to, že se nic nerozbilo nebo nepokazilo. Samozřejmě něco úplně nevyšlo tak dokonale, ale bylo naprosto úžasné vidět tady ty lidi, kteří jsou právními superstars a jsou nadšení z toho, jak to probíhá, z prostor právnické fakulty, přestože tady je rekonstrukce. Jsou nadšení z vystoupení, z programu. Převažující emoce je asi hrdost na tu instituci, že se jí to podařilo zvládnout.

Kdy Vás vlastně napadlo něco takového tady uspořádat?

My jsme byli osloveni, oslovil nás profesor Jan Komárek s tím, že mluvil s profesorem Josephem Weilerem, což je profesor z New Yorku, který zakládal podobnou organizaci ICON.S, která teď má 10 let, a Joseph došel k názoru, že by bylo dobré nakopnout, restartovat právní vědu v Evropě a že je potřeba to nějak popohnat, třeba vznikem této organizace, tak nás oslovil. Přijel, dal nám čtyři měsíce na rozmyšlenou a samozřejmě ta otázka byla, že nic tak velkého fakulta nikdy nepořádala. A to ani co se týká do mezinárodnosti, tak co se týká do účastníků, protože to zadání původně bylo něco mezi 500 až 1500, ať se to nachystá, a to je výzva, kterou je potřeba přijmout. Poměrně významný prvek v tom celém byl Aleš Hájek (tajemník fakulty – pozn. aut.), který mě oslovil a říká: „Víš, mně už je padesát a já chci dokázat, že to prostě tady zvládneme.“ Takže bylo super, že to nebylo jenom rozhodnutí děkana, že to bylo víc lidí.

S přihlédnutím k té rekonstrukci, o které se vědělo, uvažoval jste od začátku, že to chcete pořádat tady na fakultě?

My jsme ty čtyři měsíce využili k tomu, abychom si udělali rešerši prostor. Původně jsme zamýšleli, že to bude v Kongresovém centru, ale pak jsme si řekli, že udělat konferenci tam může kdokoli, ale my jsme právnická fakulta, takže mělo by to být nějakým způsobem spojené s tou budovou. Budu upřímný; byl jsem velmi nervózní, když jsme v červnu diskutovali o tom, jestli budou na všech patrech otevřené záchody, jestli budeme mít dost místností. Pro představu: požadavek byl 30 místností na panely, tak to by i v tom běžném provozu, když by tedy rekonstrukce nebyla, byla poměrně výzva. Ale řekli jsme si, že se to zvládne. Už od začátku v souvislosti s vyjednáváním kolem rekonstrukce, tohle byla podmínka, že tohle tady proběhne, takže naštěstí jsme si to řekli dostatečně včas. Zároveň jsme domluvili recipročně pomoc na Filozofické fakultě. Ta nám vyšla velmi vstřícná, co se týká poskytnutí prostor, takže část konference mohla probíhat i tam. Účastníci mi říkali, že si ani nevšimli, že tady je nějaká rekonstrukce, s výjimkou nějakého lešení. Výhoda byla i to, že po většinu konference pršelo, takže ani nechodili ven, aby viděli to lešení zvenku.

Konferenci pořádala organizace ELU-S (European Law Unbound Society). Můžete o ní říct něco víc?

ELU-S je nová organizace, má provizorní výbor, provizorní tři prezidenty. Příští rok je naplánovaný druhý ročník konference a tam by mělo dojít k volbě řádného vedení. Je to tedy něco úplně nového, což samozřejmě sebou nese dvě poměrně zásadní věci. Za prvé zatím není žádný budget, většina těch mezinárodních organizací nebo spolků za sebou má nějaký rozpočet, o který se může i organizátorská struktura opřít. Za druhé absolutně nevíme, jestli to bude úspěch nebo neúspěch, jestli přijede těch lidí sto nebo tisíc. Třeba ICON.S loni v Madridu měl dva a půl tisíce účastníků, což je potom opačný problém. Bylo to prostě krok do neznáma. ELU-S je sesterská organizace ICON.S, který zakládal Joseph Weiler před deseti lety. ICON.S je zaměřený na veřejné právo. ELU-S by naopak měla být více lokalizovaná směrem k Evropě ve smyslu kontinentu, to znamená je otevřená jak „veřejnoprávníkům“, stejně jako ICON.S, ale i soukromému právu. Existují sice různé asociace soukromoprávních akademiků, ale takhle velký formát pro soukromé právo tu vlastně nebyl, což byla určitě škoda, a tím pádem ELU-S je v tomhle směru víc inkluzivní pro všechny obory práva.

Vy sám jste se, předpokládám, podobně velké konference už někdy účastnil, takže jste s ní měl nějakou zkušenost?

Účastnil jsem se dvou konferencí ICON.S, fyzicky poprvé loni v Madridu, kam už jsem se jel vědomě podívat, jak tyhle věci dělat. Tam mi nabídl pomoc člověk, který právě ten madridský ICON.S pořádá. S ním jsem si potom hodně telefonoval. Plus jsem mohl vidět i rozpočty předchozích ročníků. Předtím jsem se zúčastnil ještě jednoho ICON.S, ale to bylo v době covidu, takže jsem seděl doma v obýváku.

Proč jste zvolil tak široké zaměření konference? Je to tím, že se konala poprvé?

Smyslem té organizace je být co nejširší; co nejvíc inkluzivní. To slovo samozřejmě má nějakou konotaci. Joseph používá termín „katolický“, to zase v Česku má jiný význam, ale smyslem je, že je skutečně pro každého. To znamená vedle sebe tam sedí generální advokát Soudního dvora Szpuznar, vedle něj sedí doktorand, vedle něj sedí vedoucí katedry v Alžíru, vedle něj sedí magisterský student naší fakulty. Někteří prezentují papery, někteří si přijeli věci poslechnout. Je to samozřejmě trochu jiný formát než některé jiné konference, kde prostě přijdete, sednete si a můžete poslouchat ty nejvýznamnější hlavouny. Tady naopak často i ti nejvýznamnější hlavouni poslouchají vás jako třeba doktorandku nebo i magisterskou studentku. A říkají vám svoje názory. Je to velmi horizontální organizace a smyslem je vytvořit horizontální prostředí pro výměnu názorů bez ohledu na senioritu, funkci a podobně.

Dotkli jsme hostů. Koho byste vypíchnul z právnických es, která sem přijela?

Já jsem si velmi užil rozhovor a následně i panel, který jsem moderoval, s Anu Bradford, která je jednou z nejčtenějších autorek v oblasti regulace digitálního prostředí. Určitě velkou radost mi udělalo, když jsem měl možnost mluvit právě třeba s Maciejem Spuznarem, prvním generálním advokátem Soudního dvora nebo s Tamarou Čapeta, generální advokátkou, samozřejmě čtu její rozhodnutí a teď potkat ji tváří v tvář je nezapomenutelné, a určitě Joseph Weiler je jméno, které přilákalo myslím desítky až stovky lidí. Skvělé bylo, že poslední den přišel Jiří Zemánek, bývalý ústavní soudce, který se dozvěděl, že se ta konference koná, tak přišel. Stejně tak v uvozovkách neregistrovaný účastník byl Jiří Přibáň.

Jak je na tom podle vás evropské právo? A jaký je vlastně vztah mezi právem jednotlivých států Evropské unie, právem EU a právem evropských zemí, které v EU nejsou? Jak se vzájemně prolínají?

Ono se to trochu prolínalo i tou konferencí, zejména třeba vnímání na fakultě, kdy my často řekneme evropské právo, ta konference má i ten název European Law Unbound, tak si představíme právo Evropské unie. Ve chvíli, kdy mluvíme o evropském právu, tak to samozřejmě zahrnuje i právní řády členských států. Já třeba svůj paper, který jsem prezentoval, tak jsem se věnoval českému legislativnímu procesu. Nicméně většina těch příspěvků byla taková mezistátní nebo nadstátní.

Právo Evropské unie je samozřejmě pro nás důležité. Tím, že sbližuje právní řády sedmadvaceti členských států, odstraňuje různé překážky. Někdy můžeme diskutovat o tom, jestli třeba nevytváří nějaké překážky nové, ale aspoň ty překážky jsou zpravidla ve všech členských státech stejné. Tenhle prvek se pak prolíná nebo kopíruje do států, které jsou vedle EU součástí evropské zóny volného obchodu jako Norsko, Lichtenštejnsko, zvláštní režim má potom ještě Švýcarsko, které přejímají to unijní právo, aniž by o něm mohli rozhodovat.

A pak samozřejmě je tady ten prvek, o kterém mluví právě Anu Bradford, kdy mluví o Evropské unii nebo evropském kontinentu jako regulatorním obrově. Když si vezmeme GDPR, tak bez ohledu na to, co si o něm budeme myslet, pokud žijete v Argentině a chcete podnikat a dovážet zboží do EU, mít tam otevřený eshop a podobně, tak se prostě tím GDPR budete muset řídit. A když už se jím řídíte pro ten evropský trh, tak je pro vás jednodušší ta přísnější pravidla aplikovat i pro ty ostatní situace. A tím pádem vlastně vyvážíme tu regulaci. Říká se tomu někdy bruselský efekt nebo bruselský účinek. Evropská unie je jedním z největších trhů na světě, který kombinuje jednak bohatství a jednak to, že nás je půl miliardy, což je poměrně velký trh pro to, aby někoho zajímal a podrídil se té regulaci, takže ta regulace, bez ohledu na nějaké formální úpravy, se rozšiřuje i mimo země EU. A vidíme to i do jisté míry třeba ve vztahu k USA. Když sledujeme komentáře Donalda Trumpa v souvislosti s ochranou svobody slova, případně daněním technologických gigantů, on tomu říká daň za úspěch, tak evidentně Trumpa hodně zajímá akt o digitálních službách.

V jaké kondici je současné evropské právo?

Evropské právo, to znamená jak právo EU, tak právo členských států, čelí stejným výzvám, kterým čelí i ostatní právní řády. Je to otázka AI, je to otázka konkurenceschopnosti, je to otázka bezpečnosti, protože samozřejmě i změna geopolitického řádu je poměrně citelná a právo na to nějakým způsobem reaguje. Když se mluví o Green Deal, tak prostě alternativu k němu má 150 států na celém světě. Čína má cíl klimatické neutrality do roku 2060, my máme do roku 2050. Takže není to tak, že bychom si pod sebou podřezávali větev. Prostě je to trend a je spíše otázka, jakým způsobem těch cílů chceme dosahovat. A pokud se bavíme o právu EU, tak tam rozhodující slovo mají členské státy, ať už v pozici premiérů na úrovni Evropské rady, kteří dávají zadání Evropské komisi, co má předložit. Klimatická neutralita je něco, co Česká republika schválila. Byla tam jednomyslnost, to znamená, měli jsme právo veta, byli jsme pro návrh a následně potom Evropská komise připravila legislativu, o které se potom jedná a opět jsou tu role členských států, je tedy evropský parlament přímo volený, ale vedle toho jsou ministři, kteří mají to, jak hlasují, schválené svými vládami a zodpovídají se svým parlamentům. To znamená, diskutuje se to v národním parlamentu, jak bude Česká republika hlasovat. Je to na těch členských státech, co umožní. Příkladem může být třeba Unie úspor a investic. Evropané poměrně hodně spoří tím způsobem, že jim ty peníze leží na účtech. Američané mnohem více investují, čímž tam podnikatelský sektor získává velký kapitál. A my těch jednotlivých kapitálových trhů máme sedmadvacet. A v tu chvíli nejsme schopni akumulovat dostatečné množství prostředků, abychom mohli najednou vytvořit něco jako je evropský Google, protože prostě nikdy nejsme schopni z těch sedmadvaceti burz vytáhnout dostatečné množství peněz jako v případě Spojených států, kde ty burzy prostě na celé USA máte dvě, teď se bude otevírat třetí. A v tu chvíli agregujete ty prostředky rychleji. Jestli něco takového vznikne nebo nevznikne, to je na rozhodnutí členských států. Česká republika je v téhle věci je spíše proti tomu návrhu.

Myslíte proti federalizaci EU?

Proti vytvoření jednotného kapitálového trhu. Ale ono to souvisí s tím, o tom třeba mluvila Ane Bradford, že ČR má jeden z nejprísnejších systémů insolvence. Vlastně je to způsob, jak nejvíce ochránit věřitele, ale zároveň to znamená, že ti podnikatelé nepůjdou do takového rizika. A tím pádem, když nejdu do rizika, tak ani ta návratnost, dobře, devět z deseti selže, ale ten jeden se potom se stane budoucím Markem Zuckerbergem, tak v tom případě do toho ten podnikatel nepůjde. Půjde radši ten svůj byznys přenést do USA, a tohle se poměrně často děje. Velká část startupů, které začínají v USA, vychází z myšlenek a ze vzdělání, které lidé získali v Evropě, v Německu, v Nizozemsku a odešli právě v souvislosti s tím zajištěním kapitálu do USA, protože tam je to jednodušší. Ale jestli chceme touhle cestou jít nebo nechceme, to je rozhodnutí nás jako členských států. Máme důvody, proč to chtít, máme důvody, proč to nechtít. Ale potom je těžké kritizovat, že nejsme konkurenceschopní.

Dalo by se říct, že evropské právo je v určitém smyslu inspirující pro zbytek světa? Že svět se od nás učí, nebo je to přehnané?

Určitě to v některých oblastech platí, třeba v oblasti bezpečnosti potravin. Evropská unie má jedny z nejprísnejších standardů. Proto vidíme tu velkou diskuzi o zemědělských produktech a jejich dovozu z USA. Často slýcháme debaty o tom, jestli je maso napíchané hormony, ne, prostě zvíře, které je napíchané hormony, má nějaký časový úsek, kdy ty hormony z něj musí vyprchat, než může jít na porážku. V Americe se vám tohle ale může stát. V Evropě se vám to prostě stát nemůže, nebo když se to stane, tak je to v rozporu s tou regulací, kterou Američané umožňují, a samozřejmě tím, že máme ten regulatorní tradehold, tak to tak je to pro nás taky dražší.

Jak dlouho jste samotnou konferenci připravovali? Kdo tvořil tým?

Něco přes rok a půl. Joseph Weiler tady byl v prosinci roku 2023 s první nabídkou, v březnu 2024 jsme na to kývli a potom byl další rok. Byli jsme za fakultu do mezinárodního organizačního výboru vyslaní tři: paní docentka Pfeifer, pan profesor Komárek a já. Potom nám tedy pomáhala asi padesátka naprosto skvělých studentů. Lidé na chodbách mě zastavovali a chválili je, jak jsou naprosto skvělí, mluví perfektně anglicky, jsou ochotní a asertivní. Evidentně nám půlka Evropy závidí naše studenty a já chápu proč.

Nashromáždili jste během konference nějaké materiály, které budete publikovat? Nebo pořídili jste nějaké rozhovory, když už tady byla taková esa?

Oproti běžným českým konferencím tady není nějaký konferenční sborník. Většina lidí tady prostě prezentuje svůj výzkum a následně ho publikuje v zahraničních žurnálech. Co se týká dalších věcí, já jsem strašně rád, že se nám tam podařilo udělat asi devět rozhovorů do podcastů, které budou zveřejňovány v následujících týdnech a měsících. Byly to moc příjemné rozhovory s velmi zajímavými lidmi, takže určitě je možné to sledovat a poslouchat (první rozhovor s profesorem Bogdandym už je k dispozici na Spotify – pozn. aut.). Samozřejmě je otázka, jakým způsobem potom fakulta s tím bude pracovat, protože tady byla spousta lidí a myslím si, že spousta účastníků konference prostě zjistilo, že v Praze jsou velmi šikovní a chytrí lidé a vznikne tady určitě poměrně dost nových spoluprací, to se ale bude dohadovat v následujících týdnech.

Jaký může být do budoucna dopad tento nebo i další ročníky této konference praktický dopad? Byly tady třeba i nějakí lidé, kteří tu evropskou legislativu vyloženě utvářejí?

Byli tady lidé ze Soudního dvora, z Evropské komise. Potom jsme udělali tu věc, že jsme otevřeli konferenci zadarmo lidem z české státní správy, aby se propojili s těmi odborníky, abychom si tady

neříkali nějaké chytré věci nad kávou, ale aby to skutečně mohlo mít ten dopad. Aby čeští odborníci, kteří potom zastupují Česko na těch jednáních, aby mohli tady načerpat inspiraci, eventuálně získat kontakty. Co se týká akademického dopadu, tam je nejdůležitější message, že jsme schopni tohle udělat. To bylo i jedním z cílů, abychom si dokázali ověřit, jestli máme na to něco takhle velkého udělat, protože tohle byla asi největší konference v historii fakulty, minimálně za posledních 30 let.

Ona to už není konference, on je to spíš kongres. Pokud bychom se naučili je dělat a probíhaly by tady častěji, tak je to velmi důležité i pro Prahu, protože samozřejmě je to nějaké nepohodlí, je to nějaká organizace, je to nějaká práce, ale ve chvíli, kdy ti lidé začnou jezdit sem, tak jednak pro nás je to čistě utilitárně levnější, a zároveň ti lidé nás začnou vnímat jinak. Ne jako jednoho člověka, kterého potkali na konferenci, ale jako 40 lidí, které potkali v jejich domácí instituci a všichni byli hrozně zajímaví. A možná by bylo fajn třeba jim napsat email, když budeme psát nějaký projekt, nebo nějaký paper, a zapojit je do toho. A tohle je strašně důležité jak pro klasické „dospělé“ akademiky, ale zejména pro mladé začínající doktorandy, pro které to prostě může být, zejména tyhle nízkoprahové konference, první příležitost, jak proniknout do mezinárodního prostředí. Ne, že si budou o tom, co zkoumají vyprávět u nás na české konferenci, kde se sjede 30 lidí, ale mají možnost to prezentovat před lidmi z celé Evropy.

Jak se ke konferenci stavělo vedení fakulty?

Já bych to asi popsal výrazem dobře. Máme to tady na stole a teď co s tím? Protože celé vedení si asi uvědomilo, že to je velká výzva. Zároveň je to i velký závazek, který jsme prostě zatím nikdy neudělali. Navíc do toho rekonstrukce, takže když bylo zahájení, tak já jsem označil pana děkana, když jsem uváděl, za šílence, protože skutečně na tohle kývnout chce obrovskou odvalu. On na to kývnul, zvládli jsme to, dokázali jsme to. Dokázali jsme, že tyhle věci můžeme dělat. Já jsem mu za to velmi věčný, ale samozřejmě na začátku byla poměrně velká rozpačitost a strach, jestli jsme si neukousli příliš velké sousto.

Kolik vlastně taková konference stojí a jak jste měli zařízené financování?

Samozřejmě ta situace českých vysokých škol není úplně růžová, což nás stavělo před poměry taky jednu výzvu, kdy samozřejmě ještě teď doděláváme nějakým způsobem účetnictví, ale z toho, co to vypadá, tak z rozpočtu konference. Lidé, kteří se na tom podíleli, tak byli zaplacení. Jsem zastáncem toho, že za práci se platí. A zároveň, že to fakultu nic nestálo. Samozřejmě musí se tu uklidit, něco asi stálo přerušení těch prací, ale v těch přímých nákladech fakulta vlastně zaplatila účastnické poplatky, které byly zhruba ve výši, když čtyři akademici vyjedou na nějakou konferenci v západní Evropě. A následně zbytek té konference, když budu odhadovat, stál něco přes tři miliony. Ty se zaplatily primárně z účastnických poplatků, z darů a dotací, které se nám podařilo získat, ty nám administrovali lidé z oddělení strategického rozvoje, fundraisingu, který spravovalo oddělení komunikace. Pokud všechno půjde dobře a já věřím, že ano, tak na konci je černá nula s tím, že zároveň je tam i nějaká rezerva, která spočívá právě v odměnách za tu práci.

Plánujete v bližší budoucnosti pořádat něco podobného?

Někteří mi tím už vyhrožovali. Není teď asi vyloženě plán, který by řekl tak a za šest měsíců dáváme dohromady nový organizační výbor a podnikáme kroky k nějakému podobnému kongresu. Ale pokud to nemá být otázka jenom nějakého mužského ega, které si dokázalo, že to jde, že se to dá zvládnout, ale skutečně to bude něco institucionalizovaného, což je cíl. Tak si myslím, že by tady v nějakém výhledu každých dvou let něco podobného mělo proběhnout, protože ono se to i nějakým způsobem normalizuje, protože si zvykneme na ty procesy. Naučíme se to dělat, což samozřejmě jednak nám ušetří peníze, ale šetří nám to i lidské zdroje, protože my jsme celou tu konferenci pořádali na základě vlastních zdrojů, ať už lidí, ať už zajišťování služeb; jenom velmi malé množství věcí bylo

nějakým způsobem outsourcováno. Bezpečnostní firma třeba. Ale ve chvíli, kdybychom si na to najali agenturu, která si za takovou akci řekne třeba půl milionu, milion, tak my se nic nenaučíme. Takže z toho důvodu my musíme udržovat ten trend a lákat jiné akademiky do Prahy. Lákat je na kvalitní, prestižní, dobře zorganizované konference a navazovat tady kontakty. Líbí se mi představa, že Praha byla tři dny hlavním městem práva v Evropě, tak aby Praha byla tou metropolí co nejčastěji.

Příští ročník konference ELU-S se bude konat v Portugalsku. Už víte, kdo tam za fakultu pojede?

Ten, kdo připraví paper, to znamená něco se tam musí prezentovat. To není přece o výletě. Někdo tam musí prezentovat výzkum a ten výzkum se musí udělat.

Tak určitě má někdo něco, co se tam prezentovat dá. Už jste o tom s někým mluvil nebo jste mu to nabídl?

Já doufám že fakulta viděla, co to je za akci. Měli jsme ne úplně málo účastníků z řad fakulty, bylo to asi 40 lidí, což je skvělé a samozřejmě, kdyby těch 40 lidí jelo příští rok do Portugalska, tak to nebudou úplně marginální náklady, ale samozřejmě smyslem je ten výstup a co na to bude navazovat, od toho se to potom odvíjí. Smyslem akademické práce je i prosazovat se na mezinárodním poli. Vidíme to ve všech různých žebříčcích, ve všech možných metodikách, které podmiňují financování vysokého školství tím, že tyhle věci budeme dělat a měli bychom ty věci dělat tak, abychom je dělali co nejkvalitněji a aby z toho vznikaly nějaké nové spolupráce. A ne že si odjedu odprezentovat panel s dalšími čtyřmi kolegy z fakulty, se kterými bychom si to mohli říct tady v kavárně a pak se půjdeme podívat po památkách. O tomhle to přece není.

Kdo vlastně na konferenci z fakulty ještě přednášel, kromě Vás a paní profesorky Bílkové?

Samozřejmě jsme se snažili mít tam českou stopu, takže jsme oslovili akademickou obec, aby navrhla nějaká témata na plenární diskuzi. Nakonec byla vybrána paní profesorka Bílková v souvislosti s rolí České republiky v souvislosti s ukrajinským konfliktem. A já jsem měl obrovskou radost, když mě potom oslovili, jestli neznám nějakého Davida Elischera, který se věnuje něčemu hrozně zajímavému a já jsem říkal: Znáám a samozřejmě budu strašně rád, že bude v jiném plenárním panelu. Takže tohle je skvělá vizitka pro naši fakultu, že mezi těmi top jmény jsou i Češi a není to něco, co bychom sami promovali, ale sami přicházejí s tím, že by bylo fajn někoho takového v těch panelech mít a vedle toho tady byla spousta lidí. Zapojila se katedra obchodního práva, ústavního práva, evropského práva, občanského práva, katedra teorie...ted' se vsadím, že jsem určitě zapomněl minimálně na dvě katedry, které mi to potom spočítají. Bylo to 40 účastníků, paní profesorka Hoffmanová, paní docentka Ondřejková, pan docent Ondřej, profesor Beran. A to je výborný výsledek, jsem za to strašně rád a jsem velmi rád za kolegy, že do toho šli a prezentovali ty papery, přestože tohle byla nějaká no name organizace, o které v životě ani nemohli slyšet.

Pozvali jste zástupce jiných právnických fakult z České republiky nebo ze Slovenska a přijeli?

Byli tady kolegové z Brna, byli tady kolegové z Olomouce, nejsem si jistý, jestli kolegové z Plzně, určitě tady byl pan proděkan Blažo z univerzity Komenského. Přiznám se, že jsem se úplně nedíval odkud účastníci jsou, spíš mě zajímalo to, co říkají.

Kolik vlastně přijelo lidí?

Měli jsme jich registrovaných lehce přes 900. Účastníků bylo nakonec asi 750.

Ptala se: Markéta Černá

<https://www.prf.cuni.cz/aktuality/michal-riha-kdo-v-evropskem-pravu-neco-znamena-byl-tady>